

fra, hvad der foregaar i vort Haandværkerliv, og fra, hvad man ønsker at gøre der for at fremme sine Interesser, er aldeles misvisende. Jeg kan i hvert Fald ikke fatte eller forstaa den, og jeg tror foreløbig ikke paa den. Det ærede Medlem sagde ogsaa, at denne Tvang til at gaa ind i Organisationen vilde være en langt mere fredelig Vej, end det vilde være, naar man, saaledes som Arbejderne have maattet gøre, har maattet kæmpe sig frem til at skabe sin Organisation. Ja, det kan man jo se paa, som man vil. Jeg tror nu, at Kampen vil blive ret haard og alvorlig i det praktiske Liv — maatte ikke i det teoretiske Liv, i hvilken Retning det ærede Medlems Syn forekommer mig nærmest at gaa. I det praktiske Liv tror jeg, at Tvangen til at være i disse Organisationer vil medføre en ret alvorlig Kamp inden for Haandværkets og Industriens Omraade, en opslidende Kamp, som Haandværk og Industri hverken vil have Glæde eller Gavn af. Thi det er jo saa, at selv om en Del ønsker Tvang som en Ret, de særlig sætte Pris paa, saa er det langtfra Tilfældet med alle. Nej, jeg tror, at hvis vi skulle til alvorlig at drøfte det Spørgsmaal, saa vil den personlige Frihed, som man ellers fra den Side sætter saa overordentlig højt, nok kræve sin Ret der. Og det er dog ret betegnende og belysende for os, der i en Række af Aar have staaet og gjort vort bedste for at organisere Arbejderne for deres og deres sociale Stilling, og som have maattet høre den Bestyldning — der er mere eller mindre begrundet efter de Herrers Mening, men altid er ubegrundet efter vor Mening — at vi have søgt at tvinge Arbejderne, søgt at tyrannisere dem ind i deres Foreninger, at se, at nu komme de selv og raabe paa Regering og Rigsdag og sige: Vi kunne ikke bruge tilstrækkelig Tvang selv, Regeringen og Rigsdagen skulle hjælpe os til at tvinge, maatte tilsidst pisse Medlemmerne af Haandværksstanden ind i de Organisationer, vi her skabe for dem. Jeg har tidligere ved denne Lejlighed udtalt, at jeg ikke kan se paa det Forhold saaledes, at det er til Gavn eller Ære for Haandværkerstanden at kræve noget saadant af Lovgivningsmagten. Er der en Tvang, en Dydighedstrang i vort Haandværk, saa kommer den nok frem, lige saa sikkert som den er kommen frem blandt Arbejderne. Saa sætter den ogsaa nok sin Frugt i gode Organisationer. Hvis der er en tilbørlig Grund til, at disse Organisationer skabes, saa er det min Overbevisning, at saa skulle de nok komme frem, saa skulle de nok danne sig. Det vil man ikke kunne for-

hindre, selv om man skulde have lyst dertil. Man har ikke kunnet forhindre Arbejderne deri — man har gjort, hvad man kunde mangesang, men det er ikke lykkedes — og det vil heller ikke lykkes over for Mesterorganisationerne, dersom disse have det samme berettigede Grundlag at staa paa, som Arbejderne havde, da de dannede deres Organisationer.

Bulff: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden (Sofus Høgsbro): For en kort Bemærkning har Folketingsmanden Ordet.

Bulff: Jeg anser det for uforment at komme ind paa de Enkeltheder, som den sidste ærede Taler fremdrog, men jeg skal blot udtale følgende: Den ærede Taler mente — og han saa deri et Bevis paa noget upraktisk hos mig — at jeg skulde have sagt noget om, at vi her til Lands ikke havde Haandværket specialiseret. Jeg maa jo have udtrykt mig uklart, eller ogsaa maa det ærede Medlem have misforstaaet mig. Jeg tror nok, at jeg kun har sagt, at man ikke her havde det Ønske at gøre noget lignende som i Østerrig, hvor man ved Lov slaar disse Specialiteter i Haandværket fast paa en saadan Maade, at den ene Specialist ikke maa have Lov til at gøre noget som helst, som den anden Specialist saa skulde have en særlig Ret til. At vi have Specialiteter, kender jeg overmaade godt, og jeg ved ogsaa godt, at det findes i det ærede Medlems Fag, men efter min Opfattelse mener jeg ikke, at vort Haandværk ønsker at faa Butsekrædere, Sakssekrædere og hvad de nu hedde, slaet fast som specielle Fag, saa at en, der er uddannet til at sy Bukser, aldrig maa give sig til at sy Jakker o. s. v. Den Mand tror jeg ikke gør sig gældende fra vort Haandværks Side. Jeg tror ikke, man ønsker en saadan Lov, der kommer ind paa den Ting. Det vil jo aldrig blive saadan, at en Smeder har Lov til at udføre Klejnsmedarbejde, thi den Slags grove Grupperinger ere vi alle enige om, maa findes i Næringsloven, men en mere speciel i det smaa gaaende Gruppering tror jeg ikke man ønsker gennemført her i Landet ved Lov. Med Hensyn til det allersidste, den ærede Taler nævnte, drejer Spørgsmaalet sig jo om, hvad der er det bedste, enten denne Lovstrang, som den ærede Taler stærkt pointerede, at det vilde være, eller personlig Frihed. Det forekommer mig, at det er et Spørgsmaal om Teori og Praksis, et Spørgs-